



Ця зима видалася особливо сніжною. Завірюха не вщухала ні на день. Тому бабці весь час ввижалося, що хтось наближається до її хатинки. Хоча нікого й не було, проте вона раз у раз вибігала на поріг і жбурляла сніжки — про всяк випадок. Одна така сніжка покотилася схилом, сніг ліпився до неї, і вона ставала все більшою й більшою. А за нею друга, третя... До підніжжя докотилося три величезні снігові кулі. Вони зіштовхнулися і зліпилися одна з одною.

— Ох... — почувлося раптом. — Нічогенько я пролетів!

Снігові кулі поворухнулися та підвелися. Поки кулі котилися з гори, до меншої прилипли два камінчики, наче очі, шишка причепилася на місці носа, шматочок дубової кори — замість рота. Справжній сніговий хлопчик!

— Височенько тепер підніматися, — зітхнув він і почав дертися вгору.

— А ну забирайся, звідки прийшов! — заверещала, помітивши його, бабця.

— Добре, бабусю, — слухняно погодився хлопчик. — Біжу!

